

El rossinyol engabiat

En Sancho seu a la banqueta. Mira la fotografia i amb posat seriós rondina una frase que no s'entén. A la fotografia, la diva llueix un vestit blau elèctric. La pell resta immòbil, brillant, i sembla que està bruta d'alguna substància que simula una pell fosca d'una etnia llunyana. Els ulls, malgrat els anys que han passat, transmeten la tragèdia, igual que fa una estona, abans que es tanqués el segon acte i en Sancho sortís nerviós. Ho té decidit i ho farà allà mateix en aquesta banqueta estúpida. No para atenció a les veus sonores que avisen que només queden tres minuts. Treu un paper doblegat i un bolígraf que li han regalat en concepte de propaganda no recorda ja on. La lletra llisca mentre les portes es tanquen. Només queda un minut, silenci. Comença el tercer acte.

“27 de març de 2013,

això que li escric pretén ser el retret d'un admirador devot.

Estimada, o simplement senyora, no perquè no me l'estimi sinó perquè voldria que aquestes línies les prengué, si fos possible, d'una manera seriosa i confident. Arribat en aquest punt, m'hauria de presentar, però el meu nom, al cap i a la fi, no li cridaria gaire l'atenció, i tampoc no vull que perdi l'interès en el missatge. Qui sóc, no té importància, què dic, potser tindrà més futur.

La fotografia que tinc davant retrata un temps que ja no tornarà. No per això, a mi, se m'ha passat la passió i l'estremiment en sentir-li la veu.

Senyora, cada passa a l'escenari, innumerables vegades trepitjat per tota mena d'artistes, cada sospir, esbufec, gest, exhalació... han donat sentit al gaudi individual i de vegades compartit, en aquest, nostre, Liceu.

Que vostè no és un àngel, ho sé, no em considero un boig i sé amb qui parlo. Però que vostè ha estat tocada per una gràcia especial, això no m'ho pot debatre. És per aquest motiu i no per cap altre que l'haig de retreure les actuacions en públic a les quals em referia al principi d'aquesta carta.

Senyora, si un rossinyol té la capacitat de cantar, ho fa, no s'ho planteja, no es cansa. Simplement canta i delecta. Però que passaria si agaféssim l'ocell, el tanquéssim en una gàbia i el deixéssim en una cambra fosca? Que potser

l'arrabassariem la gràcia? La resposta ja se l'avanço: no. Però canviat el context, el seu cant ja no seria el mateix.

Tinc entès que no ha tingut mancances econòmiques greus, sobretot em refereixo en aquestes últimes.

Greu és una paraula que no li escau ni a vostè ni a la seva veu. Aguda, aquesta sí. Greu ha estat la decisió que ha adoptat davant la frívola publicitat actual.

Senyora, que jo me l'estimo, és un fet. Que jo em perdo per la seva persona un altre, però jo no sóc ningú, jo només sóc una veu que es barreja entre el seu públic. Malgrat tot, és una veu forta, perquè li dic, que aquell qui té una gràcia, aquell qui té un do, també té una responsabilitat.

Si després de llegir això s'ofèn, és que no ha entès res, i potser sí, potser mereix acabar en un circ mecànic i absurd, d'una publicitat mediocre. Perquè, entengui'm, vostè per a mi, és una icona, i per molta tradició que tingui la loteria nadalenca, allà vostè no hi lliga. Allà és el rossinyol a la cambra fosca. Haver permès aquest escenari per diners, i perdoni'm la franquesa, és una incoherència.

Dit tot això, només em resta dir-li que, al primer i segon acte d'avui, ha manifestat haver tornat a sortir de la gàbia negra acceptada.

Sisplau, perdoni'm que no m'acomiaï, però és que escolto que comença l'últim acte, i aquest, senyora, no me'l vull perdre.

Si després de llegir aquestes línies li vingués alguna mena d'inquietud en conèixer la meua humil persona, ja li dic, que no he escrit la carta amb aquest propòsit, i que arribat en aquest punt de la meua vida, un apropament de vostè, seria un trasbals massa greu per a mi. Com a admirador, em cal la distància, aquella que ens imposem quan no s'atén a la raó, quan la fascinació sura dels nostres sentits.

M'acomiaïdo, senyora, amb un "fins a una altra ocasió", perquè no ho dubti, allà on vostè i la seva veu es manifesti, l'espai entre nosaltres serà com un fil daurat, d'aquells tan forts que no es poden trencar.

Sempre seu,

Sancho.

En Sancho deix la nota al camerino de la diva. No es diu Sancho, però això tant se val. Tampoc no és cap ningú.

A poc a poc, amb passes cansades, s'encamina a un dels seients predilectes al Liceu de Barcelona.

Tot i el cansament per l'esforç físic de moure's tant en tan poc temps, un cop al seient s'hi sent alleugerit. S'hi sent feliç de tornar-la a escoltar, s'hi sent acompanyat d'allò que sura, dels sons que diuen, que dibuixen, que s'entrellacen com l'heura i que de manera invisible tracen el veritable mobiliari de l'espai històric. En Sancho que no és en Sancho, torna a sentir-se enamorat.

Pelegllefer